

PAPOTU

—Peró, que no ho va veure vosté que tenia aquesta malaltia?
—Oh! ja veurá, com qu'era una malaltia secreta...

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 8 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapeçis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarril minitatura.—Tira de colom automàtica y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7.645

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock thea) per el sexteto que dirigeix el celebrat violinista Don Joan Sala.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Cristall, Palau de la Rialla, Passaig, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA

OLYMPIA AVANS GAYARRE

Tots els dies: tarde a les 4 y $\frac{1}{2}$, nit a les 10

EL FRESCO JOSÉ

Butaques gratis

:

Entrada lliure

GRAN EDEN CONCERT

MUSICH - HALL PARISIEN

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit
Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27 (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el més gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit, essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a càrreg de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Gínjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Concert tarde y nit.

El més alegre y bulliciós de tots els concerts; es l'únic que cura el mal humor y la migranya.

En la present setmana una gran novetat; fixeuse amb el divendres

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

El mellor y més gran per l'estiu

Grandiosa temporada de SPECTACLE VARIÉ

Exitas de la excèntrica Monná, Luise D'Ax y Emilia Piñol

Debut de la estrella italiana

LILLY COQUETTE

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàlic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelayó, 33

Hores de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en sos responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Bon company

(Rigurosament històric)

Lloc d'acció: La seria, exteriorment, al mateix temps que papitesca (per molts anys) en la intimitat, ciutat de Terrassa y en un saló de ball amb pretensions d'aristocrata.

Y diem amb *pretensions*, perque se tracta d'*aristocrates* que tenen de llevarse a les 5 del matí perque a dos quarts de 6 s'enjega la fàbrica y els seus pares (fabricants de teixits) els permeten fer d'*aristocrates* però no els tolerarien que fessin cinc minuts tart a la feina.

Personatges: En Papitu, la Conxa (únics que parlen) y molts d'altres que si be pels llegidors sembla que no parlin, mouen el gran *burgit* qu'es de lley en un últim ball de festa major.

Els antecedents que hi ha que fer avinents son de que la Conxa está (com sempre) si's promet o no's promet amb un que poden darli el nom de Dominguet (per exemple), bon amic den Papitu, y aquest estant en companyia d'ella un si es no es frisés de véureli l'escot preciosíssim un xiquet pronunciat y disposantse a anarsen, li deia:

—Jo, la veritat, Conxa, al seu costat hi passaria una bella estona, doncs la seva companyia m'es agradabilíssima y m'encanta, però me poso nerviós y no goso a estar-mhi més.

—Ai, ail no comprenc el motiu...

—Senzillament: perque si en Dominguet ens veu, me la carregaria.

Llissó de comptabilitat

Qu'en Quimet es un noi molt aixerit, sobre aixó no hi ha pas cap dubte; y no precisament perque ho digui jo (que segons qui, no'm concedeix gaire crèdit): ho murmuren amb enveja sos condeixebles, ho diu tothom qu'el coneix, ho proclama'l seu professor don Josep (nom obligat de tot bon mestre) y ho escampen arreu els seus pares, perque es l'únic que tenen y per lo tant el reiet de casa.

Tot lo que de desenvol't y després tenia el xicot, qu'es molt pels seus set anys, era vist amb gran satisfacció pels seus pares, a no haver succeït aquest fet qu'are anem a contar y qu'es mereixedor de que s'arxivi, si es que'ls nostres lectors acostumen a guardar el nostre setmanari.

Era'l día que al col·legi celebraven els examens. Inútil es dir la distingida concurrència que, per esserho molt el col·legi, hi assistí.

Estem en el moment en que don Josep, més feliç aquell día que mai, preguntava a un dels alumnes:

—A veure, maco: l'u y l'u, quin nombre fa?

—El dos—contestá l'ignoscent criatura.

Semblá satisfet el mestre amb la resposta, però girantse de sobte y encarantse amb en Quimet, com posant a prova la seva precocitat, afegí:

—Y un y una?

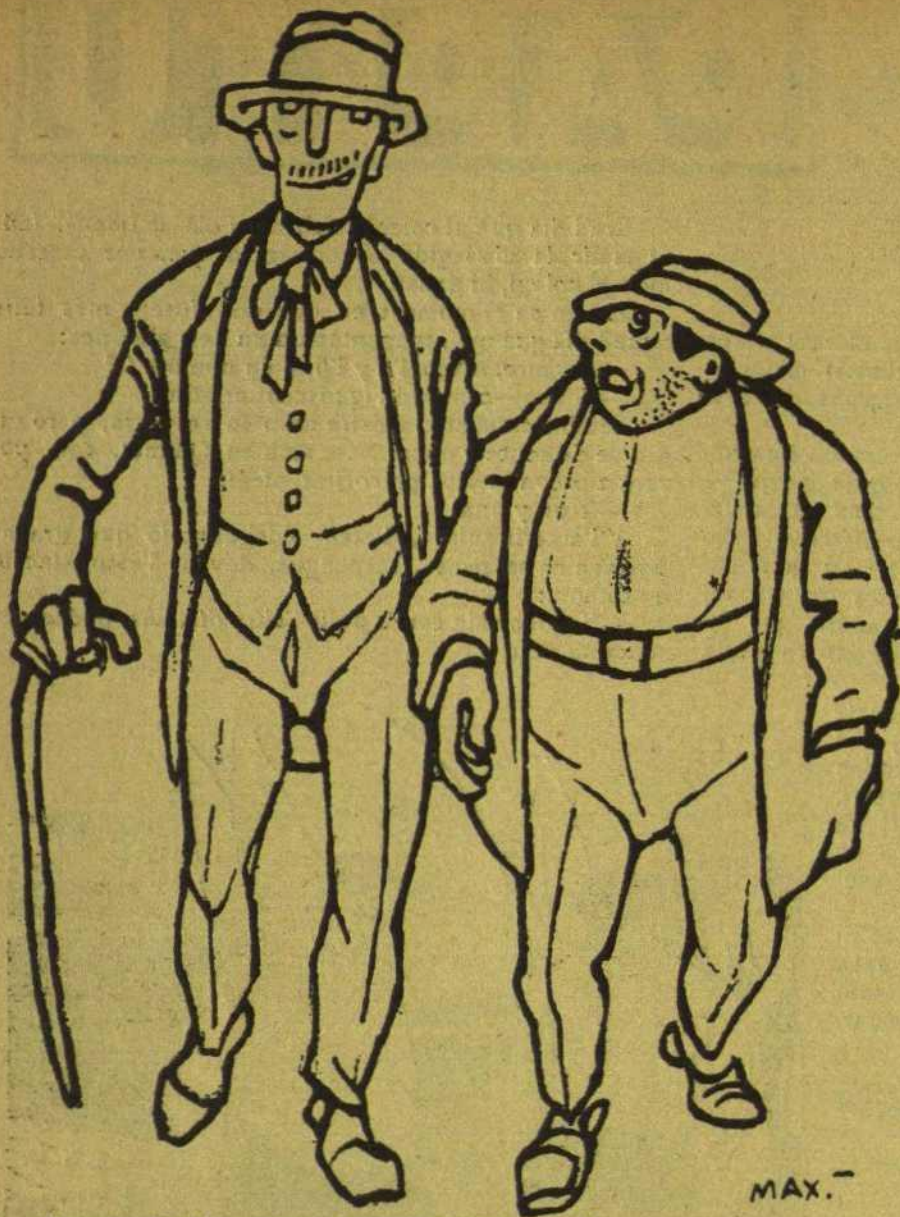
Y l'aixerit infant, dictant fidelment lo que gravat portava en sa pensa, respongué, devant l'estupefacció de tothom:

—Segons vaig sentir a dir l'altre día, fins poden fer seixanta nou.

L'ESCASSETAT DE SARDINA

—Es un verdader problema aixó de l'escassetat de la sardina.
—Jo crec qu'els de PAPITU ens l'han acabada.

El geperut. — Que si n'estic segur, diu? M'hi jugaria el coll, vegi.

L'altre. — Home, si de cas s'hi hauria de jugar el gep, perquè de coll no'n te galre.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.)

Diumenge, 18.—San Joaquim Sostres Rey, batlle de la ciutat. Pera solemnisar aital diada, l'arcalde ens promet arreglar dintre de vuit cent anys el paviment del carrer de Pelai, que sembla una continuació d'un aduar del Marroc.—Continuen en el *Bosque* les ovacions a la *Nitta-fo*. La *Monná* cada nit obté més èxit. Els seus adoradors ja's compten per milers.—La redacció de *La Publicidad* obsequia al trovare gentil *Enriqueto Dotres* amb una bullabessa d'honor. En *Dotres* ho agraeix pero no's decideix, conseqüent amb els seus principis, a comprar-se un barret de palla.—En la Rabassada de Caldes l'Exm. Sr. alcalde proiueix el servei de camareres, causant gran disgust als simpàtics concorrents.

Sembla que una comissió d'aquests acudirà a queixars al Sr. Governador.

Dilluns, 19.—L'aplaudit *pollo Conrat Martí* guanya dos pessetes trentacinc cèntims en el noble joc del passo. De tant admirable fet ne tenen coneixement totes les coristes del *Tivoli*.—En *Nolla*, actor de valua, abandona el teatre català y s'en va cap a Madrid, a càla *Guerrero*, ont paguen millor y la feina es més llúida.—Els nostres estimats confreres olotins de *L'Ull*, germans caríssims en la Santa Barrila, penjen en el balcó de la seva redacció el retrat del papitesc rector d'Olot. Els hi desitjem llarga y próspera vida.—Ens asseguren que dintre de pocs dies debutarà en el *Bosque* l'admirable ballarina *Mignon*, que a Brusseles va estrenar amb grandíolós èxit *Fête à l'Alhambra*. Els antecedents que tenim son magnífics. Felicitem al amic y empresari *Valls* per aquesta pensada.

Dimars, 20.—Sabíem que la *Vaquera chica*, com a ballar, balla be; n'estàvem enterats que pera fer un viatge de nuvis al estranger, era dolça y alegre companya; ens constava que com a dona ben formada y de magnífica pantorrilla, te dret a figurar entre les primeres; pero lo que mai hauríem endevinat es que la ja popular *Vaquera chica* se dedica, en els intermedis del *Còmic*, als secrets de la manicura. Li prediem a la *Vaquereta* qu'en les seves mans podrà pulir tantes pells com vulgui.—Les destrosses amatories qu'en les viles de La Bisbal, Palafrugell, Palamós y Sant Feliu fa l'ampurdanés *chanteclair*, en *Enric Saüc*, son innombrables. Al menys així ho atestigua el seu inseparable company *Vergés*. Y ja es cosa sapiguda que per treballar el suro en lloc del mon

com a l'Ampurdà.

Dimecres, 21.—El rexonxonet regidor *Ricart* invita a una excursió nocturna al Cementiri Nou al escabellat *Jori*, al cònsul dels gitanos *Fuli Vallmitjana* y a n'en *Farfarello*, el del bello gesto que triunfa en el ambiente de un modo definitivo. Després de la funerària excursió, els visitants acordaren que no semos naide.—Inauguració en el Paralel del *Olympia* (avans *Gayarre*). Molta pantorrilla, carn palpitejenta y santa arrambada.—En l'escenari del *Tivoli* hem tingut ocasió de parlar amb la simpàtica *Lluïsa* (ai, quines cames, filletal), nostra assídua llegidora de PAPITU. Entre trago y trago d'aigua, ens va confessar qu'ella cada dia més enamorada d'ell. Y els nombrosos admiradors per ara, sols fan que cantar els «Bohemios». Res, un tip de cantar... y riure.

Dijous, 22.—Torna a Barcelona, després d'una llarga excursió per l'Alemanya, en *Segura del Faians*. Porta gots per veure, de totes menes y formes.—En el *Circ*

Barcelonés, en Mantua y en Santacana, maten, roben, se tornen bojós, violen, y altres futeses per l'estil realisen cada vespre, amb grans aplaudiments del públic que presencia tota la vida y miracles del *Guinyol Catalá*.—L'*Enriqueta*, ballarina del *Còmic*, està trista. Què li passarà?—Home que fassi més salutós que'l regidor *Figueras*, la veritat, no'n sabem cap.

Divendres, 23.—Nostre colossal artista *Pujaló*, marit de la distingida *Enriqueta Martí*, prepara una exposició pictòrica que deixarà enlloc a la mai prou papitejada dels cubistes.—Sembla que va endevant el plan d'ensenyansa de la llengua catalana, del ferotge cos de guardes de seguretat. Per ara sabem que ja no diuen *la calle de Don Fernando*, ni *quiosco de Canalejas*. Sembla qu'optaran per l'ortografia de l'*Avenç*.

Dissabte, 24.—Ensofiment arréu. Els casinos polítics badallen. En els cines regna foscó y hem d'anar a les palentes. Es un sport com qualsevol altre. Comensa la festa major de Sans. Les dones estan més maques que mai. En *Lluís Figuerola* se fa rissar perquè l'endemà es el seu sant. Quin ensofiment!... Ja vindran temps millors... Bona nit tinguin.—FIXIN-SE EN QUE EL NUMERO 200 DE PAPITU SERA EXTRAORDINARI!!!

Estalvi funest

Un *amateur* de l'Agència Nick-Papitu ens fa avinent una plaga que fa molt temps pateix la vida alegre (pero amb careta) de nostra ciutat.

Nosaltres devem fer atenció a lo que'ns comunica nostre flamant y espontani remitent. La nota que'ns envia es curta, lacònica, pero verament sentimental. Femla agradable y de profit pera nostres llegidors y llegidores.

L'amor tapat, l'amor de compromís, l'amor per amor, te molts nius a Barcelona. L'entrevista decisiva entre dama y galán te quelcom de cerimoniós. La dama oposa tots els obstacles que creu y pensa deu oposar a son aimant del cor. Aquest un per un els va solventant y la cita queda convinguda. Barcelona es gran, y en molts indrets de la gran ciutat a certes hores del dia y del cap-vespre pot observarse invariablement la següent escena:

Un cotxe parat. Cotxero ensopit, però amb un ull obert. Adins del cotxe un galán que treu de tant en tant el cap per la finestreta amb aire interrogant... Vindrà? Al cap de poch amb passos menuts y tremolosos, aparició de la dama esperada. Com beint a un ressort s'obra y se tanca la portella. Ja hi ha volat la dama y el cotxe arrenca.

Surt un cotxe y fa via al trot llarc. L'aventura no ha tingut cap contratemps. La dama respira. Ja està de retorn a sa casa y amb un bes d'arribada saluda a son marit.

L'idili pràctic continúa. Els éxits fan confiats a dama y galant. L'amor, l'intimitat, la franquesa, els fan menys ceremoniosos, menys previsors, més econòmics y supri-meixen el cotxe. A dos passos del niu hi ha la *carrozza di tutti* que va de cap a cap de ciutat. Pero a dos passos del niu hi ha la serpent en forma de *timador*, que amant espera donar la sorpresa y treure profit de la capa aguantada.

La dama, al sortir del niu contenta y joiosa, ja ha ideat la novela que deurà contar a son tirá de marit tan prompte arribi a sa casa; ahont ha anat... lo que ha fet aquella tarde... Quan se veu sorpresa per un home a qui no coneix y que li diu:

—Senyora, no vagi depressa. Hem de parlar.

—No'l conec pas a vosté, dispensi.

—Jo sí que la conec y sé d'hont ve y ahont va; per

—Caramba, que se li aguanta dreta.
—Es ben be fill de son pare.

tant, escoltim; vulguim escoltar vosté abans de que m'escolti el seu marit, qu'enguniós l'està esperant, y, qui sab, qui sab si sospitant quelcom... Créguim, no s'exalti. No la vull comprometre en va. No vull de vosté, malgrat ésser tant hermosa, ni un petó, ni una joia, ni res de sa personal *divinitat*; lo que sols vull de vosté es el vil metall que contingui son portamonedes.

Les caramboles de Don Joan

El conegut conquistador de cors y de *pedidos* don Mariano García Gutiérrez, que com sab tothom es una mena de Don Juan del segle de les bicicletes, y que si te la figura d'un Adonis, no deixa per aquest motiu de tenir en els peus, per pedalejar, la forsa d'un 24 HP. y en el rostre, per seduir, una caiguda d'ulls que assassina y uns llavis de sirena masculina, don Mariano García y Gutiérrez, com deiem, jove corrit, ben plantat, de la casa Homet y natural de Vitigudino, es tan destre en l'art d'arrencar notes com en el de fer amoroses caramboles.

Mireu, sinó, quin emocionant potin:

Anava l'altre dia don Mariano García y Gutiérrez gallardament montat en la seva gallarda y lluenta bicicleta, quan se distreu, y al distreure's atropella a una vella y cau al demunt d'una jova. Com que vella y jova eren de la familia, venen desseguida una serie d'imprecacions, insults y demás repertori del cas, fins que la vella es portada al dispensari y la jova irada va a parar al govern civil acompanyada del gallard atropellador.

Peró don Mariano García y Gutiérrez faltaria als seus més elementals devers si no fos un home de recursos. Així es, que al trovarse a la cangri junt amb la irada jova, que per cert era molt bonica, pensá que lo millor fora entrar en bona amistat amb ella. Y tanta manya va donarse en el compliment de la seva intenció, que al entrar el delegat per ferlos declarar, don Mariano García y Gutiérrez somrigué amb amable altanería, dient:

—*Señores, aquí no ha pasado nada. La señorita y yo nos casamos...*

Y asseguren les cròniques que al endemà, cap a les quatre de la tarda, tenia lloc el casament extraoficial...

Badalona-sur-Mer

Des festes majors seguides, es la de Badalona la que millor recort ens ha deixat. Les badalonines tenen un aire distingit y vesteixen extremadament elegants y amb colors cridaners; aixó que sembla un defecte no fa més que fer ressaltar la hermosura natural de les badalonines, que's poden alabar justament de rebre les modes de París primer que a Barcelona.

Nosaltres arribàrem allà de nit y un xic desorientats, pro immediatament trovàrem an en Rovira, l'escardalenc Rovira, que així que'ns va veure va enjegar trenta renecs, sense recordarse qu'es de la Lliga del Bon Mot; després en Passarell, l'hàbil caricaturista que te a la punta del seu llapis, en el bon sentit de la paraula, totes les fessomes de Badalona, com hi tindrà les de Barcelona el dia que vulgui y les del mon sencer el dia que s'ho proposi. Bona mostra n'es l'exposició que te oberta, que ha sigut a més d'una revelació del agut artista, un dels números més sensacionals de la festa major; després en Renom, fill de pares il·lustres y il·lustre ell mateix, dedicat també al dibuix com ja haurán tingut el gust de veure els nostres llegidors per les caricatures publicades en aquestes planes firmades amb un modest pseudònim.

Amb aquests companys no'ns podíem perdre. Vegem els casinos animadíssims, plens de mirones y mirones, així com de sarauistes. Vegem un envelat que semblava un vaixell de tant aprop del mar en que estava enclavat. El va-y-ve del sarau acabava de fer l'il·lusió de que navegàvem; vegem un altre envelat, y un altre, y un altre, fins que'ns ferem càrreg de que tots eren el mateix.

Entràrem en una confiteria y el confiter ens va mirar amb mals ulls perque menjàvem massa dolços, y aixó a Badalona no s'usa; de dolços se'n menjen pocs y's paguen per endavant; ho sabrem per una altra vegada. Y després de tot aixó ens dugueren els nostres amics a visitar el reonet aont se banyen recatadament les viudes y les mal casades, reonet que s'ha fet famós entre'ls badalonins desde que una senyora que te'l marit a Amèrica s'hi anava a banyar, y, posantshi be, diuen que deia plena d'anyorances.

—Ja que no li puc donar menjar, li dono beguda!!!

Pera tot hi ha reme

Vn pagés dels que saben remeis lo mateix pera curar el mal de caixal que la tarantula, contava a uns amics seus que el *cáncer* es un mal que menja molt, y per lo tant per no patir mentres se fan els remeis pera curarlo, el gran sistema es colocar sobre el mal grans trossos de carn que, segons ell, van fonentse y que el *cáncer* s'els menja.

Un dels presents va ferli notar qu'ell havia tingut un germá atacat d'aquell mal y que a pesar de haver fet aquesta prova no solament havia patit molt sino que va morir del mateix mal.

Un altre dels qu'escoltaven amb gran atenció volguer dir una *gracia* suposant que aquell *cáncer* podria ésser vegeteriá, a lo que va contestar el pagés, molt seriós:

—També aixó es possible, y en aquest cas lo que's ha de fer es posarli morralet.

—Y diuen qu'el marit va trobar l'home a sota?
—Sí, a sota'l llii.

Madrilenyeries

Del café de Madrid surten tots els combles y semblances que corren per Espanya, y el café li es mitja vida al madrileny. L'empleu l'altre mitja. Es alló que conta en Benavente. Un madrileny, quan se va casar montá la casa com un café, ja que no coneixia res més tant elegant ni tan comfortable.

Del propi café, tenfen que sortir xistos y n'han sortit. Es clar que no'ls hauria posat en Moratín en la seva comedia *El Café*, pero son xistos. O sino vegin.

En la copa, hi han cambrers que encare hi posen un raig de café. Es pera deixar content al parroquiá, el qual, al pagar, amb la propina procura deixar content al cambrer. Res, un pacte sinalagmàtic, conmutatiu y bilateral, sense necessitat d'estudiar previamente el programa dels federals. A les quatre gotes que's posen a la copa ne diuen «culito»; així, suaument, pera que no s'escandalisi ningú.

Pero n'hi ha que no'n tenen prou amb el «culito» de quatre gotes de café y demanen més. Un d'aquests insaciables anava amb la senyora. Crida al cambrer.

—Te llet?

—Sí, senyor.

—Doncs, posin quatre gotetes en el culet de la meua senyora.

A la Boquería

En aquesta anomenada plassa hi havia un pagés que venia fruita, y entre altres coses tenia un gran cove ple de faves, y totes les dones n'hi compraven perque eren bones y boniques.

Un día una raspeta li va abocar el cove remenantlo, y totes les faves anaren per terra; l'home va callar pera no perdre una parroquiana, però la concorrencia amb son va-y-ve li trepitxava les faves y las hi tirava perquí y perllá, fins qu'ell tot enfurismat va cridar:

—Que os penseu que jo tinc la fava perque me la feu malbé?

Les criades

I

La Roseta entrà per primer colp a casa, anant de part la meua mare; trovantse ple d'indignació, per una facessia d'un altre minyona y d'ansia per l'estat de la mamá, el meu pare, y sentne ausents nosaltres, que passàvem l'estiu a Camprodón.

Va trucar; el meu pare sortí a obrir-la y se trová devant de una xicotassa morena y rossa com la Mare de Deu de Montserrat. Un gos de Terranova, gros com un vedell, l'acompanyava. Ella anà per parlar, el meu pare també, però el gos s'acostà festiu a n'ell. El papá, en el llenguatge festiu qu'acostumava a usar pera ferse entendre de besties y servei, digué:

—Epl Epl... perritol

Ella esclafí una rialla interminable y se ficá dintre; vingueren les meves tles, cosines y parentes. Rient encare, la ensenyaren a la meua mare qu'altra feina tenia, y, rient sempre, anà a tornar el Terranova a n'els seus amos y revingué pera quedar-se amb nosaltres fins al día en que's casá, fentli de padri jo y de padrina la mamá. Es l'últim matrimoni de nits que he vist, y va ferse a Santa Agna.

La Roseta era un caballot; en donar bones o males a ratxades s'assemblava a un *calabre*: un día de feina per exemple, y mal que fos dimars, te donava un sopar de príncep y després trovaves un llit fet amb més cura que si l'hagués arranjat una monja de l'Hospital. En cambi venia un día de compromís y sortia un plat salat com les aigues de la mar y un altre dols com l'aixarop de càl Abella.

Tenia una especialitat en les dos menes d'arrós: els bons y els dolents. Els bons ho eren tant que'ls àngels hi cantaven. Ningú com ella pera saber fer les barrejes d'aquell amb carn y peix. Ah! quin talent pera combinar d'una manera perfectament ponderada el congre y la gamba, el pollastre y els musclos, els llagostins y el cap de costella, la sepia, les cabres y el pebrot vermell?

Un arrós a la milanesa, quan sortia be, se reia de tots els plats y platets de fondes y hotels de primer ordre. Cada gra era independent, com una república americana; saborós com el gall-d'indi de Nadal que té deu gustos, y ni cuit ni crúu, com els capellans de barco, que no son verts ni madurs. Y la crosta? Ai, la crosta...

Ningú de vosaltres ha sigut mai amic, íntimament, d'una gravada? No? Sí? En el primer cas no podreu fer-vos càrreg de cóm era aquella crosta. En el segon, sí.

La pell d'una gravada jove y neta, no pot dirse que sigui fina perquè te uns alts y baixos com una tela de vellut llepada de través. Però tampoc pot dirse groixu-

LA CASA PÚBLICA

—En aquesta casa tot som dones de confiança: senyores de metjes, senyores

da, ni aspre, ni granelluda, perquè sovint sovint t'hi troves amb uns oassis de suavitat que ja pots riure't de la pell de pantera y de la seda y fins del mateix greix, referent a lo suau.

Doncs una cosa així era aquella crosta. De moment hi veies uns alts y baixos, però un cop la tenies a la boca y comensava a fondres allí, hi trovaves mil gustos.

Are formatge de Holanda, are pernil tendre; are

En fi, no m'extranyaria qu'un día hi trovéssis la teva germana.

formatge de Parma, arc saliva d'àngel, qué carail

Era la crosta aquella la noia gravada, que t'atreu per els seus ulls y el seu perfum y te repugna per els alts y baixos del seu cutis, però que un colp l'has gustada t'aferres a n'ella com un nàufreg a la fusta salvadora o un bebedor a una botella.

Y d'aquell conill amb suc? Qué'n direm d'aquell conill amb suc?

Res, que'ls àngels hi cantaven. Que quan era de bosc semblava perdiu, pollastre, guatlla...? Qué quan no era de bosc ho semblava y en mans de la Roseta havia perdut tot el gust de gàbia que servien les besties casolanes? Qué voleu terhi, senyors...

Com la Roseta no'n corren. Y jo he parlat únicament de l'arrós, que si'm ficava pels viarans de les sanfaines y els rostits, hi hauria minyona que's moriria d'enveja y mestressa que s'escabellaria al pensar que no fou ella qui va llogarla.

L'aviació llengua del pervindre

Un ilustre industrial, guapo, moreno, ben plantat, atent, amb modos, quelcom noctàmbul y amb molt per gastar, ha tornat d'un llarg viatge per l'extranger.

Ha vist les confiteries més importants del món y ha tastat el dolços més complicats, desde l'ambrosia fins a l'oli d'admetlles dolces; ha pres nota de les disposicions més artístiques de les confiteries de tot arreu, inclús Toledo pel *masapá* y Xixona pels turrons. Aparadors, prestatges, taulells, balanses y papiers d'embolicar; tot ho ha vist el gran confiter, y lo més refinat ho instal·larà en la Sucursal que está obrint a la Plassa de Catalunya.

Conta importants aventures portades a cap amb dones de tot el món aficionades a la confitura.

Nosaltres ne sabem una que no'ns podem estar de contar.

Estava el senyor moreno, industrial barceloní, en una luxosa confiteria de Berlín, quan va entrar una alemanya feta un bras de gitano. Ell ja en va tenir prou, y en ple *Unter den linden* li va posar unes paraules que varen ser correspostes immediatament. L'ilustre barceloní inicia una conversa, y, res! l'alemanya no parlava francès; la recomensa en anglès, y, tampoc parlava anglès! Espanyol, ni suposarho; català no, perquè no era catalanófila encara que fos alemanya. No hi havia manera d'entendres, perquè ni l'un parlava alemany, ni l'altra parlava res més que alemany.

Per gestes s'anaven entenent, però al arribar a cert punt els gestes eren massa expressius y la gen se'n adonava, perquè aquests gestes se tradueixen a la vista en tots els idiomes.

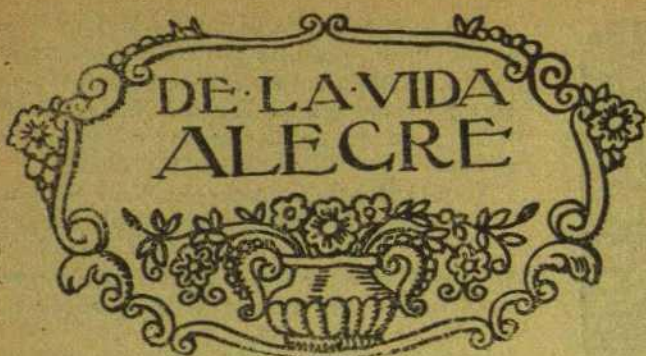
Per fi el senyor jove, que no te res de tonto, tingué una pensada.

Agafà la mà de l'alemanya, y donanthi tot el to dels que's requereix tant aquí com a Moscow li digué a l'orella:

—*Jo, Zeppelin!*

—*Jo, hangar!*—respongué amatenta l'alemanya.

Y així se varen entendre.

Tornats al *si natural* de Barcelona, després d'haver recorregut les més populars festes majors foranes, ens trovem amb l'obertura del *Olimpia* que avans era el *Gayarre* de sorollosa memòria.

Decididament anem al *Olimpia*, aont una verdadera *troupe*, tant per lo nombrosa com per lo trotadora ens tempta com si no'ns hi haguéssim trovat mai, nosaltres que vivim en temptació perpetua.

La Mari-Alis hi es amb aquella gràcia ingenua y desconcertant que guarda als barcelonins quan es a Barcelona y amb major motiu venint de Lleida, aont els nostres estimats companys de «*Potiracia*» li han seguit tota la gestació com amatentes llevadores. Ja la tenim aquí amb el seu repertori picaresc y aquella veueta digna del *boudoir* més que del escenari.

¿De quién es el nen?

Ella sab que es ben bè d'ella, y les mares son les úniques que ho saben aixó.

Nosaltres la portem a les nostres planes per satisfacció nostra y del nostres llegidors entesos en sicalipsis artística y dissimulada.

B. N.

Guerrerrito-Antonelli.—Apaches d'Andalusia

També mapem a la *Guerrerrito* y a l'*Antonelli* (com-me il cardinale), que formen una parella apachística de lo més *feroche*. Semblen del mateix Montmartre y son del cor de Triana.

Si segueixen ballant amb aquell furor, qualsevol dia veurem una tragedia en aquell escenari.

Venen després un esquadro tancat d'hermosures paralelo-gráfiques, que diria en Dotres, que distreuen amablement al corrit entresuat.

La *Fulia España*, que surt amb bandera y música; la *Palmerita*, que balla un ball anglés una mica estralet y un garrotín de sa font de ses *Tortugues*.

La *Agua Plateada*, quin nom ja expressa; la *Saluqueñita*, l'*Ideal Mercedes*, patrona de Barcelona; la *Pierina*, que s'anomena així perque es filla de Piera, la terra dels Sants Cristos; la *Fornesita* que surt lleugeríssima de roba y l'*Argelina*, la *Lorquina*, la *Riojanita*, la *Japonesa*, etc., etc., totes a punt de portar la celebritat a les patries respectives; perque si no fos així, no's compendria el prurit de posarse de nom de guerra el nom de la vila o regió que ha vist nàixer a n'aquestes apreciables artistes.

Si aquesta moda dura y s'extén, aviat veurem anunciades La *Molinsderreyense* o La *Tarumba*, si la artista es de Molins de Rey o de Viladecaballs.

B. N.

Mari-Alis

Sigui com sigui, el debut en l'*Olimpia* fou un seguit d'èxits, el de la *Mari-Alis* y la *Guerrerrito-Antonelli* en primer lloc.

El local segueix amb aire quadrangular per lo que te de cuadra, però n'han tret molt partit.

Hi ha palcos pe'ls que volen quietut, butaques gratis pels que van cansats, que son els que fan la feina, y foyer ampli y ben servit pel corrido exhibicionista, tipo d'estiu exclusivament, cridaner, ditxaratxero, conegut y temut per les artistes entrantes a la casa.

Conten els nostres amics del *Eden Concert* que a la cansonetista *Zasá*, que amb tant éxit actúa en aquell terrat, que l'altre nit al deixar el *Concert* va pendre un cotxe; a la porta hi havia uns *indianos* que l'havien camelada feia poca estona y ella els hi havia fet creure qu'era la *Zasá* artística, la de la celebrada comedia.

Aquells bons senyors, vinguts del Interior de Cumaná y parlant mitg castellá mitg quitxué, estaven amb un pam de nas al veure amb qui havien enraonat; quan la vegeren baixar l'escala y pendre el cotxe se varen creure transportats al sentimental quart acte de la famo-

sa obreta. La *Zasá* ho va calar, y fentse l'interessant li digué al cotxer, mitg adormit:

—*A casa!*

Els *indianos* ja estaven a punt de creures que veien a la mateixa protagonista de la comèdia, l'òpera y la zarzuela, però's quedaren un xic desenganyats quan veieren que'l cotxer, tot enladat, responia al *A casa!* melangiós amb un rondinaire *A casa de qui diu?*

Aquests cotxers, que mai saben seguir l'argument!

* *

A la *Buena Sombra* procuren y conseguixen omplir el buit amb la *Carmen la Morena*, junt amb la seva cunyada (ja vivim en família), una *cubiche* integral que te un... foyer esplèndit; la *Mayita*, que ja comensa de fer el seu pes sobre tot anant amb la seva mamá, que es una de les senyores més guapes de Barcelona la nit.

El dia que'ns sonrigui ens hi declarem!

* *

Al *Alcázar* segueix l'èxit de la *Revue de verano* al escenari y el de la *Reyna Say* al foyer, aont hi triomfa com una Safo rediviva y *culeando*.

Recorts de festa major

Hospitalet

L'héroie de la festa va ser el Diví Panyella, diví de noms y de fets, perque han de saber y entendre que Panyella s'ho diu de primer apellido, perque de nom se diu A. y diem A., perque firma sempre A. Diví Panyella.

Aquest senyor es l'autor de la pessa idíllica en un acte titulada *Cançons de primavera*, que fou representada a la societat *La Harmonia*, del diví Hospitalet, de la que n'extrayem un fragment diví que diu així:

Jo sé una cansó,
cansó molt galana;
cansó que hi après
mirant noies maques.

El Diví Panyella es un poeta diví y ens ha agradat molt, com també ens ha agradat la manera de fer propaganda del *Envelat Magnífic* que—segons el programa—orgullosament subsistirà en el jardí de la societat, aixecat per el conegut y acreditat adornista Sr. (a) *Falés de Molins de Rey* (consti que no es anunci, perque d'anuncis no'n fem ni som admiradors dels envelats de Molins de Rey, com tampoc ens agraden els d'Olesa).

Sant Geroni.

Ja som a Sant Geroni, un dels punts de vista millors de Catalunya. Els frares del Reial Monastir de Montserrat, que son les persones més simpàtiques d'aquest

mòn, han comprés perfectament lo que val aquella preciosa vista y han posat un aparell óptic que, segons els bitllets a 15 céntims que venen per darhi un cop d'ull, es l'*Ullera terrestre*.

L'ullera terrestre, com aquell que no diu res! Casi be no's pot estar més d'ullera que al posar un nom a'xi a un aparell pera allargar la vista.

Esparraguera

Visca el senyor arcalde d'Esparraguera! Visca la seva simpática esposa! Visca la crida que abdós contraients han fet fer per la sensible perdua del brasselet d'or! Visca Esparraguera y els seus voltants, patria del senyor Crusells y de la seva hermosa muller, qu'are s'ha fet retratar y les seves fotografies están exposades al carrer d'n Badós, aont son l'admiració de la gent de la vila y dels pobles vehins, Collbató, Abrera y fins del Bruch, que ja es tot lo que's pot dir.

Tot aixó seria molt bonic si el brasselet d'or no s'hagués perdut, malaguanyat! Qui sab qui l'haurá trovat! Nosaltres, si fóssim del arcalde, dariem ordres serries al secretari, al nunci, al agutzil y demés persones del seu servei perque'ls fes buscar y així s'acabarien les xafarderies de la gent, qu'envejosa com sempre y malpensada, fa corre que'l brasselet d'or no ha existit mai y que la crida es feta pera darse llustre.

LA VANGUARDIA

Página 9.—Martes 20 de Agosto de 1912

Inglaterra

Terrible drama

East Bourne, 19.—Un terrible drama de familia se ha desarrollado esta mañana. El ex capitán del ejército, Hicks Murray, que regresaba de su veraneo con la familia, ha muerto á tiros de revólver á sus dos hijos pequeños y herido gravemente á su esposa y ha incendiado su casa, *después de matarse á sí mismo*. Los cadáveres han sido hallados completamente carbonizados.

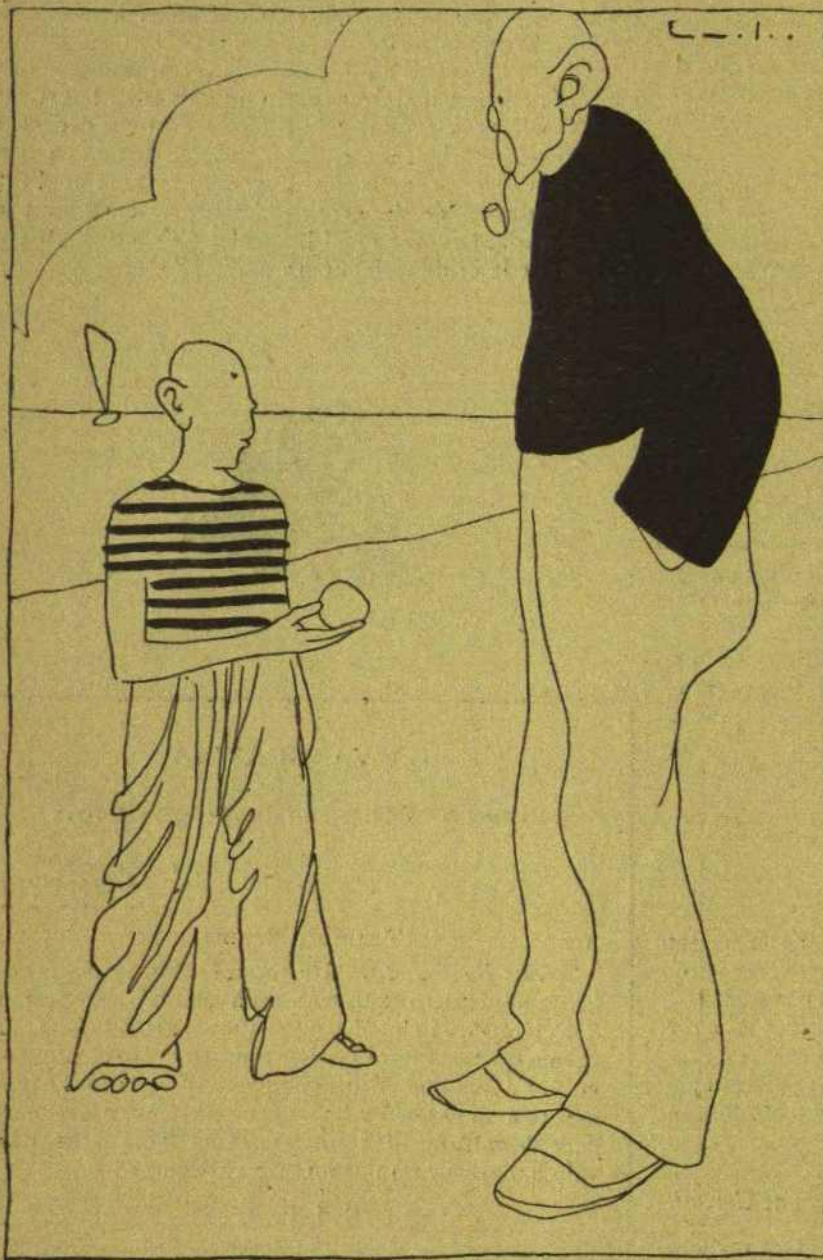
R. I. P. A.

†

Avui, ahir y demà

En va'l senyor governador, alegria de Barcelona, encis dels virtuosos y dels deshonestos, garantia de l'ordre públic y del desordre privat, expert jardiner del jardí de Venus, sabia y ecléctica autoritat que's feia sostenir per Cupidon el llibre de la llei d'ordre públic. Deixa content a tothom, a les dames perquè'ls ofrenava les seves galanteries, a les maturrangues perquè elles podien ofrenar la seva, com si Barcelona fos Atenes o Bizanci, o qualsevol ciutat d'aquestes que surten en les histories de la prostitució dels vells y en els sonets dels joves; als radicals perquè han manat, als nacionalistes perquè han pogut cantar *Els segadors*,

—Pélm aquesta taronja.
—No te'n dones vergonya, tenir quinze anys y no sabértela pelar?

als carlins perquè han fet feina, als burgesos perquè no hi ha hagut vagues y als obrers perquè han treballat. PAPITU, si els seus llegidors constituïssin un partit y les seves llegidores una Junta de Dames, manaria que tots y totes anessin a l'estació a donarli comiat, elles obrint amb tot l'entusiasme les boques, ells agitant tots els seus brassos. Seria com dir: «Ens trobà decaiguts y ensopits. Mireu com ens deixeu».

Aixó no vol dir que no vingui un altre governador que ho fassi tant bé o millor que en Portela, però ens decantem a creure que cap podrà eclipsar les glories del nostre amic don Manuel Portela. Es lo que deia una amiga nostra:—Que no s'en vagi, perquè créguim an a mi que soc entesa: «Val més un pardal a la mà que cent que volin».

Es clar que han existit èpoques tant bones o millors que les de don Manuel Portela. Els nostres pares ja ho havien fet tot quan nosaltres vinguérem an aquest món de mones. Nosaltres ensensem que no havien vist el món per un forat y l'havien contemplat per tots, sense deixar-ne cap. La generació actual no ha omplert cap buid que ells, en tot o en part, no l'haguessin omplert; y si la llei d'herència no es un mite, el que te un vici es perquè ja li venia d'un avantpassat.

Se diu: «Es que lo qu'hem vist aquests temps a l'Eden y a la Buena, a l'Arnau y a l'Alcázar, no s'havia vist mai». Y cal! Lo que hi ha es que aleshores de l'humorisme ne deien escriure brut, dels cuplets cansons porques; y quan sortia una dona a ensenyarho tot, tothom hi volia part. Nosaltres no som més que uns tafaners *dilettanti* y ells no estaven per brocs. Are, quan surten la Chelito o la Solsona o les Tudelines y ens mostren alló que tothom té encare als ulls y als llavis, ho mirem displicentment, com uns homes cansats que se mirarien molt a fer un favor an aquelles dones encare que'ls hi demanessin.

Avans, els homes anaven més forts pel món. No hi ha més que sentir an en Maurici Vilomara. Ells eren del *Taller Embut*, però d'embut no'n gastaven. Una vegada—diu en Vilomara,—varem anar a un ball d'aquells de l'arrambada permanent. A la sala tothom hi tenia feina, y s'hi feien uns jocs de mans que ningú podia saber ni ont era'l joc ni les mans. Semblaven gravats de llibre brut. Un pessa, que anava sol, ja no va poder aguantarse més. L'home tindria altres coses llargues, però la paciència curta; y ple de desfici, vermell, suat y amb les mans en bon lloc, pujà a una cadira y cridà:

—Nois, apagar llums y mans a les gardeles.

Y tal dit, tal fet.

Aviam, aviam, quan hem fet nosaltres una operació així! Si a l'Eden y al Gayarre y a la Buena miràvem els cuadros com si fossin d'un museu!

Al "Saturno"

Un dia de la darrera setmana que, com molts altres, vaig anar al «Saturno» a passar la vetlla, després d'haver donat algunes voltes (pera fer certes observacions particulars) vaig entrar en la «Plataforma de la Risa».

Peró no es la «Plataforma» lo que'm fa riure y passar molt bona estona, sino les noies, que son molt festoses amb els seus parroquians (s'entén, vull dir amb els de l'atracció ont elles treballen y ont jo passo molt bons ratos).

Surto, dono una altra volta y m'acosto al «Tiro al blanco»; m'hi aturo, y una noia molt simpática (al menys pera mi), moreneta (que si no tira fa tirar), molt ben feta, amb uns ulls que li parlen, me va dir (no amb els ulls):—Que vol tirar?

Y jo li vaig dir que sí. Ella me preparà l'arma, jo l'agafo, tiro y mai donava en el blanco. Després d'algunes tirades ella me va dir:

—Com li va?

A lo que jo, mirantla, vaig contestar:

—Se m'aixeca!

Ella, com a dona compresa en la materia de que's tracta, me mirà, feu una rialleta molt significativa y'm cambià l'arma.

Allavors sí que vaig donar en el blanco.

Endevinalla

Es suau, rodona
y bastant llarga;
tantost s'arronsa,
tantost s'allarga.
Porta la punta
ben tornejada,
uns cops aixuta
d'altres mullada.
Si la maneja
una mà experta,
ne treu un líquit
de virtut certa.
Y's fica en puestos
molt sospitosos,
fondos y foscos,
gens olorosos.
Si amb tantes coses
no has vist el qué,
passa per casa
y t'ho ensenyaré.

(La solució al número vinent)

Solució al número passat

EL VANO

CORRESPONDENCIA

Xato dels Ancans.—Vosté es una conquesta que PAPITU ha fet per Catalunya. Vegis la carta que'ns envia: «Molt senyors meus: Desitjós de poderlos ser útil en alguna cosa, he determinat enviarlos unes quantes endevinalles, que durant la meua existència he recullit com qui diu cassantes al vol. No duptant de que farán l'obsequi de publicarles les anoto á continuació. Antes de passar endavant els prego que'm dispensin les faltes d'ortografia, per ser la primera vegada qu'escric en catalá. Seu afectíssim, se despedeix de Vs. un veritable llegidor de PAPITU.»

Vetaquí un que mai havia usat la nostra parla, criada y nodrida dolçament en la boca dels infants, y are per obra y gracia del indecent PAPITU obra els ulls a la llum y el cor al amor y escriu per primera vegada en catalá.

Otto Bertini.—Es certa la nota bene del seu treball. En ella s'hi llegeix: Aixó està mal escrit, però es veritat. Nosaltres afegim: Aixó està mal escrit, però es cosa fina. Mercés dades li sien.

D. Pepe.—Aprofitem la endevinalla. Lo del senyor Rector y la majordona es massa gras.

J. G.—Será complascut.

Sr. Director de la Sucursal a Barcelona del Banc Espanyol del Riu de la Plata.—Tenim avinent ferli saber qu'en les tarifes de les caixes de lloguer, que acaven de ser publicades per la Casa que vosté tan dignament dirigeix, al fixar els plassos anyals, en lloc de dir: «Por un año», diu «por un ano», y francament, fa mal efecte veure que per «un ano, 40 pessetes», tractantse d'una casa y d'una cosa tan series.

Ele Fife.—Ja te rahó, ja; però en lloc ne passen tantes com a La Vanguardia. Moltes gracies.

F. B.—Agraites de debó. Publicarem l'endevinalla y el menú. L'un y l'altre son espatarrants.

Cotxero X.—Publicarem tan sanitos avis.

Gipato.—Será publicat en el Calendari de PAPITU del any 1913, el qual está en preparació y estudi.

Un barrilair lector de PAPITU.—Queda pendent de lectura.

Abecé.—Excelents treballs. Van.

Verre.—Vosté es molt simpatic, però el director artistic no accepta els seus dibuixos.

K. W. Z.—Mercés y ne treurem un gran profit.

Josep Mató.—Queda pendent de lectura.

Masallac, Bas y un nom que no s'entén.—Aprofitem l'endevinalla, però sostenim que fan molt mala lletra.

Sunyeret.—Ja'n parlarem.

Llesques.—Veurem si s'aprofiten.

J. F. Fabrés.—Aprofitarem lo millor.

Un llegidor.—Hem rebut lo mateix per un altre conducte, de manera que allí ont n'hi entra un n'hi entren dos. Moltes mercés.

Visca.—Visca molts anys, però es massa brut.

Q. Lló.—Molt be.

Thycus.—Pendent de lectura.

Aldaba.—No'ns acaba de fer el pes, amb tot y ser de Gracia.

Frescales.—Envihi y no busqui romansos, que tenim feina llarga.

W.—Sortirà quan li toqui.

El Pipaire n.º 1.—Queda pendent de lectura.

Josep Solé.—Ens fa pesa.

Eudald Sala.—Aprofitarem dugues perles de les que'ns envia. *Búscates totes.*—Aquesta está ben buscada, vosté que les busca totes.

Pitus.—Aprofitarem el final.

Salomon Slow.—Vosté escriu bé y amb gracia, y els seus articles serán publicats.

Andreu.—Volem estar una temporada sense publicar combles ni semblances. De totes maneres, gracies.

K. U. K.—Fa per casa. Pássiho be.

Pinasa.—Es un conte qu'aquesta setmana sola l'hem rebut per varis conductes, pero per cap ens ha pogut entrar, no perque no sigui acceptable, sino perque es massa brut, y aixó que nosaltres no fem escarafalls.

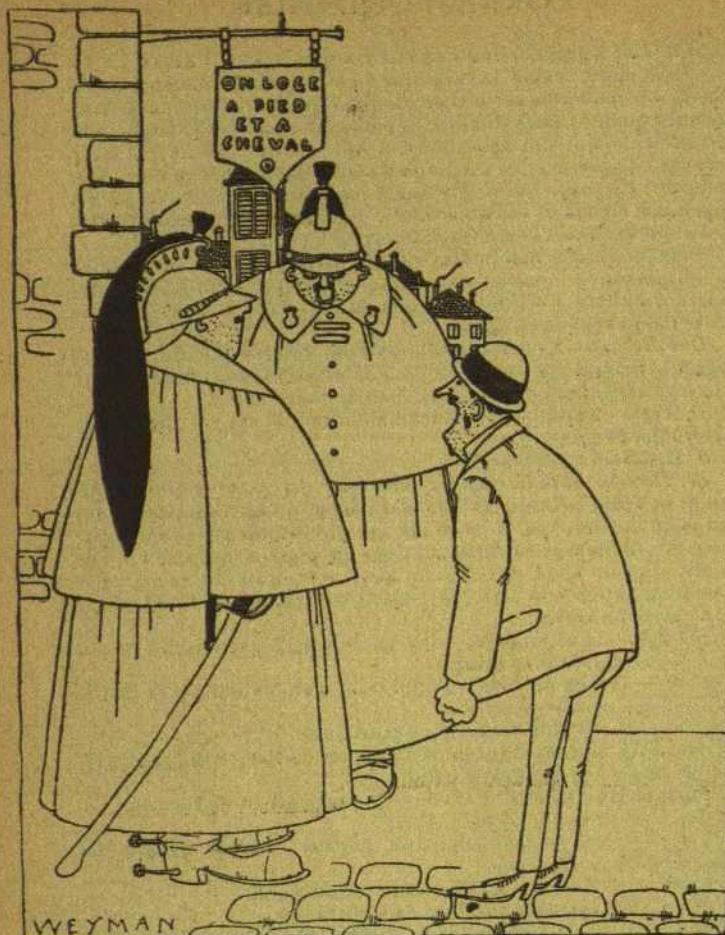
Cull Honasos.—Es ignoscent.

Neros.—Ho llegirem amb calma.

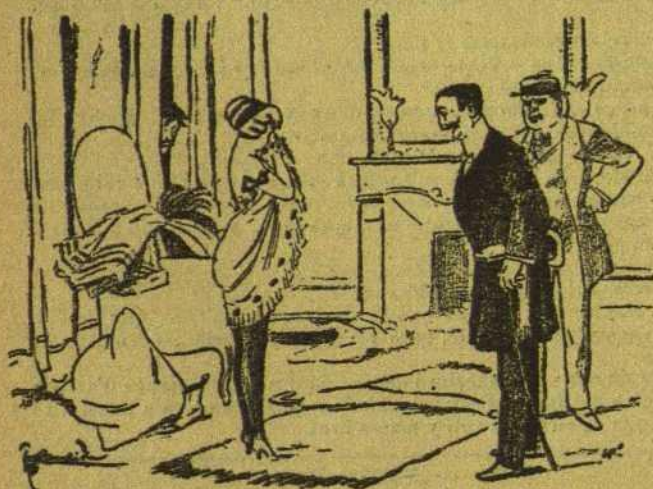
J. G.—Enviu un altre que li llegirem nosaltres, que ja voldriem tenir la seva gracia; pero la veritat, aquest... es massa, es massa.

Un foraster.—Li agraïm l'envió, però no tenim ganes d'anar a la clínica del doctor Esquerdo a que'ns posi els ossos a puesto. El xisto que'ns envia es vell y massa brut.

Imp. J. Horta-Barcelona

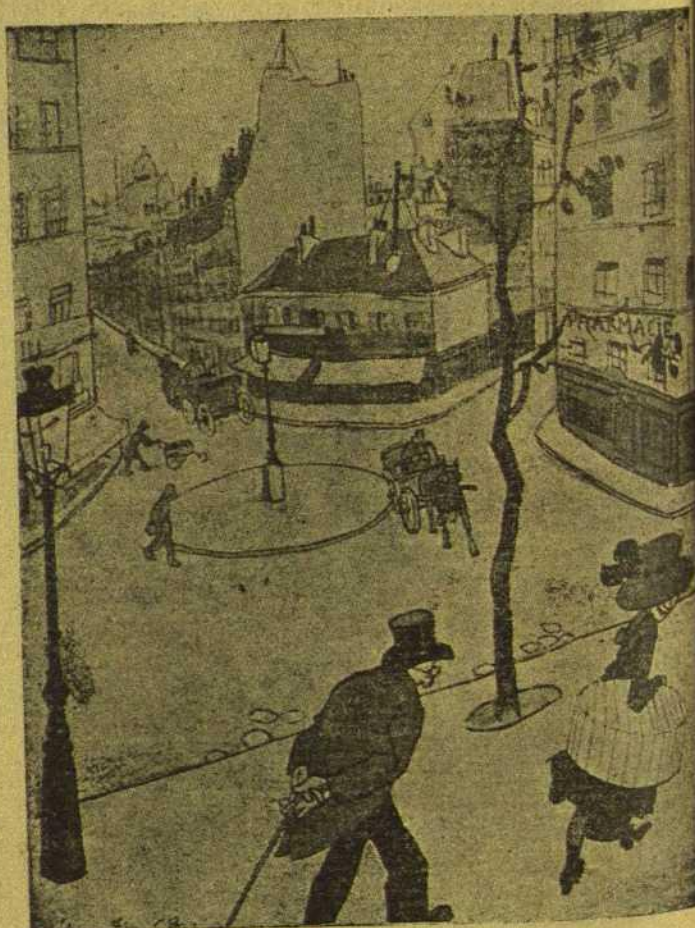
—No, aquí en aquest país no n'hi ha; en qüestió de cases públiques només coneix l'arcaldia.

La senyora.—Ai, senyor Comissari, cregui que no li amago res.

—Te seré franc, bec per oblidar els escàndols que'm clava la dona quan he begut.

—Estic massa madur per ser de la Lliga contra l'escàndol públic; el poagre me capola de tal manera, que totes les noies m'escapen.

PAL-LAS

Diccionario Enciclopédico Manual
en cinco idiomas

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 X 22 1,526 páginas
4,000 grabados y 165,000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

Se vende en todas las buenas librerías de España

ESTOMAGO • INTESTINOS.

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 á 12 y de 3 á 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ampie)

de 12 á 1 y de 7 á 9 nit

—Créguim que a casa no podem viure del soroll de campanes; figuris que donem per derrera a Sant Pere...